

Alku

Csontjaimra alkudtunk egy kóbor füstössel – a szegycsontomért kínált a legtöbbet, először is nem mindenkié egyforma, másodszor amögött van a csecsemőmirigy. Úgy ejtette, „csecse”, mint aki bizalmaskodik. A koponyámért nem sokat kínált, de a lábszárcsontok érdekelték. Közben végig valami karamellás krémet evett, fel-felpattant, össze-összeragadt a szája. Átható édeskés szag dőlt belőle, magyarázta, „cukorláva”, vigyáztam, de nem csöppent, csak a székre meg a kabátra. Később jutott csak eszembe, nem egyeztünk meg, élve vagy halva kellek neki. Végül is mindegy. Majd megtudom.

A levélkertész

A levélkertészhez delente mentem tanácsért. Levegővételtől faggattam, a tüdőlombok vastagsága, fénye, fényáteresztő képessége érdekelt, hogy a folyamatos levegőcsere nem promiszkuitás-e, és nem lenne-e elég úgy élni, egyetlen levegővel. Virágtalan lényében sosem csalódtam. Az üvegházi atmoszféra megnyugtatót abban, amitől szorongnom kellett volna, művészi szintre emeltem az önigazolást. Meleg-párás arca, mint egy inkubátorban, biztatott – a végén elhittem, hogy tudnék fotoszintetizálni, csak akarnom kéne. De akarni vadállatibb tettek tűnt, mint ölni. Akarat nélkül maradni meg olyan meztelenné tett, mint a növényevők álma.